

ster. Jeg paatalte, første Gang jeg havde Ordet, at den Lov, som i Fjor blev vedtagen vedrørende Præste-, Degne- og Klokkerpenge i København, var bleven jasket gennem Tinget her. Vi fra vor Side ønskede, at Loven maatte blive henvist til et Udvalg, saa at man kunde faa Sagen undersøgt, at man kunde faa at vide, hvad denne Lov i Virkeligheden betød. Det vidste vi ikke, den Gang vi stemte for den. Det har nu vist sig senere, at naar Loven skal føres ud i Livet, betyder det en meget stærk Forøgelse af Præste-, Degne- og Klokkerpengene her i København. Jeg opgav, første Gang jeg havde Ordet, at forrige Aar udgjorde denne Skat 143,000 Kr., men vilde blive forøget med 112,000 Kr., altsaa med en Stigning af 78 pCt. til 255,000 Kr. Den højtærede Kultusminister bestred dette Tals Rigtighed og mente, at det var 34,000 Kr. for højt. Jeg maa desværre fastholde dette Tal. Det skulde have glædet mig, om den højtærede Kultusminister havde faaet Ret i, at Stigningen ikke havde været mere end 78,000 Kr.; den er, som sagt, desværre bleven 112,000 Kr., saa at vi se, at det er en betydelig forøget Beskatning, der herved er lagt paa den københavnske Befolkning, og særlig er det en Skat, som kommer til at ramme Smaafolk haardt. Forholdet har tidligere været det, at de mindste Skatteydere, dem paa 800 Kr., fra alle Sogne, med Undtagelse dog maaske af et enkelt lille nydannet Sogn, have været fritagne for at svare denne Skat. Men efter denne ny Lov, som den højtærede Kultusminister har faaet igennem, skulle alle Skatteydere, for saa vidt de tilhøre Folkekirken, udrede Præste-, Degne- og Klokkerpenge. For en Indtægt af 800 Kr. svarer det til et Beløb af 1,50 Kr. aarlig. Jeg synes, at der er ingen Grund til at tage disse smaa Skatteydere med, og at den højtærede Minister gerne kunde have skaanet disse Smaafolk, der have 800 Kr. i Indtægt. Naar de hidtil have været fritagne for denne Skat, hvorfor saa lægge denne ny Byrde paa dem? De have sikkert ikke noget at undvære. Nu er der imidlertid ikke noget derved at gøre. Præster, Degne og Klokkere have faaet denne meget store Forhøjelse, Københavns Borgere komme til at bære Udgiften. Men lad det saa være et advarende Eksempel for Fremtiden, at man ikke saaledes i Huj og Hast skal vedtage Love her i Tinget. Vi kunne jo nok have Tillid til den højtærede Kultusminister, men denne Tillid kan ogsaa blive for stor. Den højtærede Minister er dog ikke

mere end et Menneske, som kan tage fejl, og han har sikkert fejlet i den Henseende og ikke selv været klar over, hvad det var for en stor Beskatning, han her har paalagt, og paalagt mange Tusinde Skatteydere, som have meget ringe Evne til at bære det. Lad det være en et advarende Eksempel, at vi ikke i Fremtiden vedtage Lovene, uden at vi nøje prøve dem. Naar der fremsættes Ønske fra Tingets Medlemmer om, at Sagen maa blive behandlet i et Udvalg, tror jeg, det vil være rigtigt, at der bliver taget Hensyn dertil, saa at Sagen kan blive ordentlig undersøgt, før den bliver vedtagen.

Den højtærede Kultusminister meddelte, første Gang han havde Ordet, en hel Række Data vedrørende det paatænkte Rigshospitals Opførelse her i København, Data, som ere fuldkommen korrekte, saa vidt jeg har været i Stand til at undersøge det. Den højtærede Minister fremsatte heller ikke nogen som helst Anke eller Anklage mod nogen Side, da han havde Ordet. Men denne Sag er bleven benyttet fra anden Side, særlig af Bladet „Dannebrog“, saaledes, at man ud fra de Oplysninger, den højtærede Minister er fremkommen med, har rettet en Række meget stærke Anklager mod Københavns Magistrat. Man har betegnet det som en Skandale af Rang, man har betegnet det som Magistratssmøleri, kort sagt: man har ikke sparet sig for at benytte disse Tal til Mistænkeliggørelse af Magistraten og til at vælte al Skyld over paa den. Det omtalte Blad gaar endog saa vidt i sin Iver for at komme til at sværte Magistraten og særlig en af Borgmestrene, at det skriver: Ministeriet maatte den 11. September 1903 minde Borgmester Marstrand om Sagen. Nu er hertil at bemærke, at Hr. Marstrand ikke var Borgmester den Gang, Borgmester Marstrand blev først valgt den 1. Januar 1904, han kan da ikke bære nogen Skyld for, hvad der er sket i September Maaned forud. Og paa den Sag, der blev mindet om i September, svarede Borgmester Marstrand den 2. Januar, altsaa Dagen efter, at han havde tiltraadt sit Embede. Det maa dog virkelig siges at være meget ekspedit, naar han Dagen efter Tiltrædelsen, altsaa 2den Nytaarsdag, allerede afsendte Svar til Ministeriet. Men saa kommer der en Periode fra Januar til Juni, hvor Ministeriet ikke hører noget om denne Sag. Man kan naturligvis sige, at det er en lang Tid, der her er hengaaet, men vi maa huske paa, hvad der skal foretages i denne Periode.